

farní zpravodaj

KVĚTEN 2024

3 **Synodní setkání na
téma Misie**
Informace delegáta
o průběhu diecézní synody
ve farnosti

4 **Synodální okénko**
První téma: Misie

8 **Sacramentum caritatis IV.**
Z exhortace
Benedikta XVI.

15 **Prosba o výpomoc**

-
- V pátek 3. května nebude mše svatá ve farním kostele.
 - Ve čtvrtek 9. května bude mše svatá ve farním kostele až večer v 17:15. Pravidelná dopolední mše nebude.
 - V sobotu 11. května nebude večerní mše svatá ve farním kostele.
 - V úterý 14. května nebude mše svatá ve farním kostele.
 - Ve čtvrtek 16. května nebude mše svatá ve farním kostele.
 - Ve čtvrtek 30. května nebude mše svatá ve farním kostele.

Bratři a sestry!

Svatý Augustin říká, že **„je neklidné lidské srdce, dokud nepočine v Boží náruči.“** V evangeliu často slyšíme o neklidu zástupu lidu, který hledal Ježíše, jako například v Janově evangeliu v šesté kapitole po zázračném nasycení. Neklid, který je vede k tomu, že četný zástup udělal všechno proto, aby Ježíše našel. Dokonce přepluli Genezaretské jezero, aby se dostali na druhý břeh, i když logika věci – jedna loď, On s učedníky neodjel – říká pravý opak.

Hledali a našli. Ale skutečně našli? Pán je napomíná: **„Hledáte mě ne proto, že jste viděli znamení, ale že jste se dosyta najedli z těch chlebů.“** Nehledáte mě proto, abyste se změnili, ale proto, abyste uspokojili své ego, své touhy, své pohodlí.

Když se projdeme po ulici, nebo budeme někde ve společnosti, setkáme se s mnohými, kteří budou mít na krku křížek, nebo v autě na zpětném zrcátku zavěšený růženec apod. Není to proto, že věří v Božího Syna, že touží odpovědět na poznanou Boží lásku, ale jen z pocitu jistoty, módního doplňku, určité setrvačnosti.

Je to pomýlené a povrchní. Dokážeme to snadno odsoudit, ale ptejme se sami sebe, nejednáme často podobně i my?

Máme doma na stěně kříž, v knihovně Bibli, na policičce růženec, honosíme se titulem křesťan, ale necháme skutečně Krista vstoupit do našeho života, aby jej proměnil a uvedl nás do společenství s nebeským Otcem, do společenství nebeského království?

„Neusilujte o pokrm, který pomíjí, ale o pokrm, který zůstává k věčnému životu.” Tím pokrmem je Eucharistie, živé společenství s Kristem, které můžeme uskutečnit jedině tehdy, když stejně jako On i my budeme usilovat o naplnění i toho nejmenšího písmene Božího slova. Pán říká: ***„Mým pokrmem je plnit Otcovu vůli.”***

A o to se máme snažit i my. To je skutečný pokrm, který nás může nasytit, který nás může uvést do náruče našeho nebeského Otce, kde nalezneme radost a pokoj života věčného.

P. Řehoř

SYNODNÍ SETKÁNÍ NA TÉMA MISIE

Informace delegáta o průběhu diecézní synody ve farnosti

Naše první synodní setkání ve farnosti se uskutečnilo 19. 4. v 18 hodin na děkanství v Mariánských Lázních. Sešlo se nás 13 účastníků a vzniklé společenství bylo pestré a sdílné. Všichni se snažili, podle svých vlastních zkušeností, popsat situaci ve farnosti, a zvláště svůj osobní pohled na možnosti oslovování svého okolí v oblasti víry.

V rozhovorech často zaznívalo, že i taková drobnost jako úsměv může v každodenním setkávání zapůsobit příznivě na naše okolí. Rovněž autenticky žité křesťanství může oslovit a lákat k otázkám, čemu a proč věříme. V neposlední řadě náš příklad i v drobných skutcích lásky. Též porozumění spojené s nasloucháním – nikoli přesvědčováním. V našich možnostech je také zájem o nově příchozích do kostela a samozřejmě modlitba za farnost a celé město. Rovněž nabídka akcí, které by oslovily i nepraktikující křesťany nebo nevěřící, se ukazuje jako dobrý způsob misijního působení v našich končinách.

Chci vás znovu povzbudit k modlitbě za synodu a těším se na příští setkání, které bude na téma **Uspořádání** a bude se konat opět na faře v Mariánských Lázních, a sice v pátek 17.4. v 18:30.

Základní otázka k synodnímu rozhovoru Uspořádání:

Jak současné uspořádání služeb a zodpovědností v naší farnosti včetně rozmístění kněží v diecézi umožňuje všem věřícím naplno a zdravě prožívat svou víru, službu a povolání?

Na shledanou se těší Martin Baxa

SYNODÁLNÍ OKÉNKO

První téma: Misie

V tomto prvním roce diecézní synody **popisujeme, jaká je realita** naší farnosti. V našem prvním tématu Misie se zaměřujeme na poslání farnosti (diecéze) pomáhat všem lidem na cestě k setkání s Kristem. Všimáme si postojů, aktivit a dalších gest, které pomáhají v současné době konkrétním lidem v naší farnosti (diecézi) k přiblížení se Kristu. Může jít o nejrůznější události zaměřené přímo na hlásání evangelia nebo o situace a příležitosti, při nichž jsou lidé vůči takovému setkání citlivější a otevřenější, o drobná gesta služby, naděje, pohostinnosti a přijetí i o jiné projevy blízkosti, lidskosti, milosrdenství a odpuštění apod. V našich odpovědích se snažíme být co nejkonkrétnější.

Otázka našich setkání tedy zní:

Které z aktivit, postojů, nebo i jiných gest a příležitostí napomáhají podle naší zkušenosti k tomu, že se lidé kolem nás

začnou zajímat o víru a otevírat se osobnímu setkání s Kristem?

K ZAMYŠLENÍ:

Východiskem všech snah o živější Církvev, která by byla schopna lépe oslovit lidi, není pohled na Církev samotnou se všemi jejími strukturami a úřady, akcemi a prohlášeními, strategiemi a metodami, nýbrž pohled na Boha, jak nám jej umožnil Ježíš.

My sami jakožto společenství hříšných lidí se pro svět nestaneme nikdy tak zajímavými, přesvědčivými a lákavými, aby celý svět zvolal: Nyní jsem našel to, co jsem hledal.

Jakkoli může být strážlivé plánování a promýšlení strategií v Církvi důležité, v tom nejpodstatnějším nám to samo o sobě pokročit dál nemůže. Prvotním je spíše to, co jednou hezky formuloval biskup Walter Kasper: „V centru musí být ne

otázka po Církvi, nýbrž otázka po Bohu. Nebo ještě lépe: ne otázka po Bohu, nýbrž sám Bůh, který je s námi a při nás, který nás nese, podpírá, vede a miluje, Bůh nekonečného milosrdenství a Bůh bezpodmínečné svatosti, který odporuje zlému a který jakožto přítel života dá na konci za pravdu životu, pravdě, spravedlnosti a lásce.“

Katechismus katolické Církve nás učí:

KKC 853 – Misie

Při svém putování Církvev zakouší, „jak velká vzdálenost dělí poselství, které přináší, od lidské slabosti těch, jimž bylo evangelium svěřeno“. Jen když bude bez ustání *dělat „pokání a obnovu“* a „*kráčet úzkou cestou kříže*“, může Boží lid rozšířit Kristovo království. Vždyť „jako Kristus vykonal dílo vykoupení v chudobě a v pronásledování, tak je i Církvev povolána vydat se toutéž cestou, aby lidem zprostředkovala plody spásy.“

KKC 2044 – Misie, poslání Církve

Věrnost pokřtěných je základní podmínkou pro hlásání evangelia a pro

poslání Církve ve světě. Aby poselství spásy ukázalo před lidmi sílu své pravdy a vyzářovalo ji, musí být potvrzováno svědectvím života křesťanů. „Svědectví křesťanského života a dobré skutky, konané v nadpřirozeném duchu, mají sílu přitahovat lidi k víře a k Bohu.“

KKC 852 – Misie, cesta

„Duch svatý je opravdu hlavní osobou pro celé poslání Církve.“ Je to on, který vede Církvev po cestách misie. Tato je „pokračováním a dějinným rozvíjením poslání samého Krista, který byl poslán hlásat radostnou zvěst chudým. Proto Církvev musí jít pod vedením Ducha svatého stejnou cestou, jakou šel Kristus, totiž cestou *chudoby, poslušnosti, služby a sebeobětování až k smrti*, nad kterou Pán zvítězil svým zmrtvýchvstáním.“ Tak se stává „krev mučedníků semenem křesťanů“.

OTÁZKA:

Svědčí můj život o víře v jediného Boha?

DĚJINY CÍRKVE XX.

Svatosti v době karolínské

Narižením z roku 789 Karel Veliký zdůraznil, že se křest má udílet podle římského zvyku. Na základě přání Karla Velikého vytvořil Alcuin z Yorku, zakladatel středověké scholastiky, příručku *De catechizandis rudibus*, podle které kněží připravovali katechumeny na křest.

Během karolínské doby došlo k významným změnám také v udílení svátosti pokání. Za veřejné těžké hříchy bylo vyžadováno veřejné pokání řízené biskupem. Toto pokání začalo na Popeleční středu, kdy kající museli opustit kostel, doslova byli vyhnáni „jako kdysi Adam z ráje,“ a směli se vrátit až o Velikonocích. U výjimečných případů pokání trvalo déle.

Veřejné pokání spočívalo v přísném postu spojeném s modlitbou. Důležitou roli v době karolínské sehráli tzv. redemce – vykoupení se od uloženého těžkého pokání lehčími a kratšími kajícími skutky.

S redemcemi se setkáváme už v nejstarších irských penitenciálech (6. stol.), které určovaly výši a druh pokání za jednotlivé hříchy.

Redemce byly mimořádným prostředkem. Mohly se užít v případě nemoci, těžké práce atd. S užíváním ale časem zobecněly.

Nejoblíbenější redemce byla změna přísného postu za modlitbu žalmů – tři dny postu bylo možno nahradit trojnásobnou modlitbou padesáti žalmů a poklekáním.

Regino z Prümü doporučoval nahradit jeden den přísného postu stonásobnou prostrací – projevem hluboké pokory a úcty před svatostánkem, kdy se člověk položil na zem tváří k zemi.

V této době se také zavádí jako kající praxe almužna a poutě.

Podle římského vzoru se veřejné pokání končilo na Zelený čtvrtek,

kdy kající byli slavnostně přivedeni před biskupa a ten je vložení rukou a modlitbou opět přijal do církevního společenství.

Ostatní věřící se zpovídali obvykle jednou v roce, a to před začátkem postní doby. Schématem zpytování svědomí bylo sedmero hlavních hříchů.

Pomazání nemocných se v karolínské době spojuje s pokáním nemocných. Toto pokání přijímal každý člověk na smrtelné posteli, čímž byla zastíněna její pravá hodnota a od 10. století nese nechvalný název – Poslední pomazání.

Uzavírání manželství se většinou konalo podle germánského práva. Otec nebo poručník odevzdal ženichovi nevěstu a takto oddaná dvojice pak odešla do kostela se zúčastnila mše svaté za snoubence a přijala kněžské požehnání.

Církevní manželské právo naráželo na četné překážky. Jednou z nich byla nejasnost, do jakého stupně jsou zakázány sňatky mezi příbuznými. Problém byl v praxi germánského a římského práva. Teprve

papež Innocenc III. na IV. lateránském koncilu (1215) ustanovil hranici čtvrtého stupně příbuzenství.

Také se v této době objevuje překážka duchovního příbuzenství. Císař Justinian v roce 530 ustanovil zákaz manželství mezi kmotrem a křtencem a II. synoda trullanská (692) ustanovila dokonce zákaz mezi kmotrem a matkou pokřtěného.

Ještě větší význam měl boj Církve o nerozlučnost manželství. Germánské národy totiž vnímaly manželství jako smlouvu, podle které manžel přijal ženu pod svou ochranu za přiměřenou odměnu (věno) a mohl tento svazek tedy znovu rozvázat. Církev ale podle slov Pána Ježíše Krista chápala manželství jako nerozlučitelné.

Církev z počátku na území germánského práva nemohla prosadit svou nauku. Teprve od doby svatého Bonifáce se situace změnila. V roce 744 nařídil král Pippin, že manžel nesmí propustit svou ženu, jedině v případě cizoložství.

Mešní liturgie nebyla v době karolínských jednotná. Kromě římského

obřadu zde byl obřad galský, mozaranský a ambrosiánský. Od 6. století se objevují na západě mše soukromé, což vedlo k tomu, že se začalo v kostelech stavět více oltářů.

Častější přijímání bylo sice synodami doporučováno, dokonce i vyžadováno, ale „zájem“ byl malý. Od 8.-9. století byl užíván na západě chléb nekvašený. Aby se předešlo zneuctění Eucharistie, eucharistický chléb nebyl už lámán,

ale byly zavedeny malé okrouhlé kousky, tzv. hostie. Ze stejného důvodu bylo zavedenou přijímání do úst.

Důležitou součástí bohoslužby bylo kázání. Kázalo se o všech nedělích a svátcích. Aby kněžím byla jejich povinnost usnadněna, byly pro ně vydávány vzorové homilie – svatého Augustina, Caesaria z Arles, Cassiana, Řehoře Velikého a Bedy Ctihodného.

pokračování příště

SACRAMENTUM CARITATIS IV.

Z exhortace Benedikta XVI.

IV. EUCHARISTIE A SVÁ- TOST SVĚCENÍ

In persona Christi capitis

23. Vnitřní spojení mezi Eucharistií a kněžským svěcením vyplývá z Ježíšových slov ve Večeřadle: „*To činite na mou památku*“ (Lk 22,19). Vždyť Ježíš v předvečer své smrti ustanovil Eucharistii a zároveň založil kněžství Nového zákona. On je

kněz, oběť i oltář: prostředník mezi Bohem Otcem a lidem (srov. Žid 5,5-10), smírná oběť (1 Jan 2,2; 4,10), která přináší sama sebe na oltáři Kříže. Nikdo nemůže říci: „*Toto je mé tělo*“ a „*Toto je kalich mé krve*“ než jedině ve jménu a v osobě Krista, jediného Velekněze nové a věčné smlouvy (srov. Žid 8-9). Biskupská synoda jednala o tématu služebného kněžství na jiných zasedáních, ať už o identitě služby nebo o formaci

kandidátů¹. Při této příležitosti a ve světle dialogu v rámci posledního shromáždění synodu, mě to nabádá připomenout několik důležitých bodů, jež se týkají vztahu eucharistické svátosti a kněžského svěcení. Nejprve je třeba potvrdit, že spojení kněžského svěcení s Eucharistií je viditelné právě ve mši svaté, jejímž slavení předsedá biskup nebo kněz *v osobě Krista jako Hlavy*.

Podle učení Církve je kněžské svěcení nezbytnou podmínkou platnosti slavení Eucharistie². Vždyť „*v církevní službě svátostného kněžství je sám Kristus přítomen ve své Církvi jako hlava svého Těla, pastýř svého stáde, velekněz výkupné oběti*“³. Svěcený služebník přirozeně jedná také jménem celé církve, když se obrací modlitbou Církve k Bohu, především když přináší eucharistickou obět’.

Proto si kněží musí být vědomi, že celá jejich služba nikdy nesmí klást do středu je samé nebo jejich názor,

nýbrž Ježíše Krista. Každý pokus dělat ze sebe protagonistu liturgického konání odporuje podstatě kněžství. Kněz je v první řadě služebník a musí stále usilovat o to, aby byl znamením, které jako poddajný nástroj v rukou Krista, odkazuje na Něho. To se zvláště projevuje v pokoře, s jakou provádí liturgické úkony ve věrném zachování ritu; odpovídajícím postojem srdce i ducha a vyhýbáním se všemu, co by mohlo budit dojem nemístného prosazování sebe samotného. Proto doporučuji kléru, aby si stále hlouběji uvědomoval, že vlastní eucharistická služba je pokornou službou Kristu a jeho Církvi. Kněžství je – jak řekl sv. Augustin – *amoris officium*, je to úřad Dobrého pastýře, který dává život za své ovce (srov. Jan 10,14-15).

Eucharistie a kněžský celibát

24. Synodní otcové vyzdvihli, že služebné kněžství vyžaduje prostřednictvím svěcení dokonalé

¹ Srov. Jan Pavel II. *Pastores dabo vobis*, 42-69

² Srov. 2. Vatikánský koncil, *Lumen gentium*, 10

³ Srov. Katechismus katolické Církve, 1548

připodobnění se Kristu. Při veškeré účtě k odlišné praxi a tradici východních církví je však nutné potvrdit hluboký smysl kněžského celibátu, jenž je právem považován za neocenitelné bohatství; ve východní církvi nachází své potvrzení v tom, že kandidáti na biskupský úřad jsou vybíráni pouze mezi kněžími žijícími v celibátu, a u mnoha kněží požívá dobrovolně žitý celibát vysoké úcty.

V této volbě kněze totiž nachází svůj výraz zcela zvláštním způsobem oddanost, jež ho činí podobným Kristu a jeho obětování sebe pro Boží království. Skutečnost, že sám Kristus, věčný Velekněz, žil své poslání až k oběti kříže ve stavu panictví, poskytuje pevný opěrný bod k pochopení tradice latinské církve v této věci. Proto nestačí chápat celibát z čistě funkčních hledisek. Vždyť představuje zvláštní způsob připodobnění se životnímu stylu samého Krista. Taková volba má především snubní charakter. Je to ztotožnění se

Srdcem Krista jako Ženicha, který dává svůj život za Nevěstu. V jednotě s velkou církevní tradicí, s 2. Vatikánským koncilem⁴ a s mými předchůdci v Petrově úřadu⁵ potvrzují krásu a význam kněžského života v celibátu jako významné znamení plné a výlučné oddanosti Kristu, Církvi a Božímu království, a proto potvrzují jeho závazný charakter pro latinskou tradici. Kněžský celibát žitý ve zralosti, radosti a oddanosti je obrovským požehnáním pro Církev i společnost.

Nedostatek kněží a pastorační povolání

25. V souvislosti se spojením kněžského svěcení a Eucharistie se synoda blíž zabývala nesnázemi, do nichž upadají některé diecéze v souvislosti s nedostatkem kněží. Dochází k tomu nejen v některých oblastech první evangelizace, nýbrž i v mnoha zemích s dlouhou křesťanskou tradicí.

⁴ Srov. *Prebysterorum ordinis*, 16.

⁵ Jan XXIII. *Sacerdotii nostri primordia* 51; Pavel VI. *Sacerdotalis coelibatus* 59; Jan Pavel II. *Pastores dabo vobis* 29

Jistě hodně napomáhá k řešení problému vyváženější rozmístění kněží. Proto je nutno usilovat o detailní senzibilizaci. Biskupové by měli zapojit do pastoračních potřeb instituty zasvěceného života a nová církevní sdružení při respektování jejich charismatu a vybízet členy kléru k větší dostupnosti, aby sloužili Církvi tam, kde je zapotřebí i za cenu obětí. Kromě toho se na synodě diskutovalo o pastoračních opatřeních, která je nutno udělat, aby se podporovala, především u mladých, otevřenost pro kněžské povolání. Tuto situaci nelze řešit pouze pragmaticky. Je třeba se vyhnout tomu, aby biskupové pod tlakem zcela pochopitelných starostí, plynoucích z nedostatku kněží, přestali usilovat o odpovídající rozlišování a přijímali pak kandidáty, kteří nemají nutné předpoklady ke specifickému vzdělání a ke svěcení⁶. Nedostatečně formovaný klérus, který by byl připuštěn ke svěcení bez patřičného rozlišování, by mohl stěžít vydávat

svědectví, které je s to vzbuzovat u druhých přání jít velkodušně za hlasem Krista. Do pastorace povolání se totiž musí zapojit celá křesťanská komunita v každém svém prostředí. Tato detailní pastorační práce přirozeně zahrnuje senzibilizaci rodin, které jsou často lhostejné k případnému kněžskému povolání, nebo je přímo odmítají. Mají se velkodušně otevírat daru života a vychovávat děti k tomu, aby ochotně plnily Boží vůli. Krátce: Především je zapotřebí mít odvahu přiblížit mladým radikálnost následování Krista a ukázat jim jeho přitažlivost.

Vděčnost a naděje

26. A nakonec je nutné s větší vírou a nadějí důvěřovat v iniciativu Boha. I když se v některých oblastech zaznamenává nedostatek kněží, nesmí nikdy chybět důvěra, že Kristus bude i nadále vzbuzovat muže, kteří zanechají všeho a budou se plně věnovat slavení posvátných tajemství, kázání evangelia

⁶ Srov. 2. Vatikánský koncil, *Optatam totius*, 6; Kodex kanonického práva kánon 241 § 1 a kánon 1029 Kodex práva východních církví

kánon 342 § 1 a kánon 758; Jan Pavel II. *Pastores dabo vobis* 11. 34. 50

a pastorační službě. Při této příležitosti bych rád vyjádřil vděčnost celé Církve všem biskupům a kněžím, kteří plní své poslání s věrnou oddaností a plným nasazením. Díky Církve patří přirozeně i jáhnům, kteří nepřijali vkládání rukou ke kněžství, nýbrž ke službě. Na doporučení synodálního shromáždění se obracím s poděkováním na kněze *fidei donum*, kteří ve službách misijního poslání Církve kompetentně a s velkodušnou oddaností budují společenství tím, že mu

hlásají Boží slovo a lámou chléb života, aniž by šetřili své síly. Je nutno děkovat Bohu za mnohé kněze, kteří snášeli utrpení až k oběti svého života, aby sloužili Kristu. Na nich se zjevuje jazykem skutků, co to znamená být bezvýhradně knězem. Jsou to strhující příklady, které mohou mnoho mladých zapálit, aby následovali Krista, a právě tak našli pravý život.

pokračování příště

ROZJÍMÁNÍ NAD EVANGELIÍ S BENEDIKTEM XVI.

Jan 14,21-26

Ježíš sám slibuje, že bude prosit Otce, aby poslal učedníkům svého Ducha, jehož definuje jako „*jíného Utěšitele*“ (Parakléta) (Jan 14,16), řecký termín, jehož latinským ekvivalentem je „*ad-vocatus*“, obhájce.

První Utěšitel je totiž vtělený Syn, jenž přišel bránit člověka před tím, který je především žalobcem, tedy satanem. Kristus se po dovršení

svého poslání vrací k Otci, a Ten posílá Ducha Svatého jako Obhájce a Utěšitele, aby zůstal navždy s věřícími a přebýval v nich. Takto se mezi Bohem Otcem a učedníky prostřednictvím Syna a Ducha svatého ustanovuje niterný vztah reciprocity: „*Já jsem ve svém Otci a vy ve mně jako já ve vás*“, říká Ježíš (Jan 14,20). To všechno však závisí na podmínce, kterou Kristus klade na počátku: „*Jestliže mne milujete*“ (Jan 14,15),

a kterou opakuje na závěr: „*Kdo mě miluje, toho bude milovat můj Otec a také já ho budu milovat a dám se mu poznat*“ (Jan 14,21). Bez lásky k Ježíši, která se uskutečňuje zachováváním jeho přikázání, se člověk vylučuje z trojičního pohybu a začíná se uzavírat sám do sebe, ztrácí schopnost přijímat a sdílet Boha.

Jan 15,26-16,4a

„*Až přijde Přímluvce, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten vydá o mně svědectví. Vy také vydávejte svědectví, protože jste se mnou od začátku*“ (Jan 15,26-27). To je nám v našem poslání vychovávat k víře velkou útěchou, protože víme, že nejsme sami a že naše svědectví je nesené Duchem svatým. ...

Je velmi důležité, abychom mocně věřili v přítomnost a působení Duha svatého, vzývali jej a přijímali modlitbou a svátostmi. On totiž osvěcuje mysl, zapaluje srdce vychovatele, aby dovedl předávat poznání Ježíše a lásku k Němu.

Modlitba je první podmínkou výchovy, protože modlitbou se dáváme k dispozici, aby měl iniciativu Bůh, kterému svěřujeme děti, jež zná dříve a lépe než my a dokonale také ví, co je jejich opravdovým dobrem. A když se modlíme přijímáme současně Boží inspiraci, abychom dobře plnili svůj úkol, který nám náleží a který máme plnit.

Svátosti, zvláště Eucharistie a pokání, nám umožňují výchovně působit ve spojení s Kristem, ve společenství s Ním a neustále se obnovovat Jeho odpuštěním. Modlitba a svátosti nám skýtají ono světlo pravdy, díky němuž můžeme být zároveň něžní a silní, užívat vlídnost a pevnost, v pravý čas mlčet a mluvit, správným způsobem vytýkat a korigovat.

Jan 17,11b-19

Co znamená v tomto případě „posvětit“? Nejprve je třeba říci, že „Posvěcený“ či „Svatý“ je ve vlastním smyslu jedině Bůh. Posvětit tedy znamená převést nějakou realitu – osobu či věc – do Božího

vlastnictví. Jsou v tom obsaženy dva komplementární aspekty: na jedné straně něco vyjmout z obyčejných věcí, segregovat a „dát stranou“ z prostředí osobního lidského života za účelem naprostého odevzdání Bohu. Na druhé straně je tato segregace, toto přemístění do sféry Boží určitým „posláním“, pověřením, protože realita darovaná Bohu – zasvěcená osoba – existuje „pro“ druhé, je druhým darována. Darovat Bohu znamená nebýt už sami pro sebe, nýbrž pro všechny. Zasvěcen je ten, kdo je jako Ježíš segregován ze světa, dán stranou pro Boha kvůli určitému poslání, a právě proto je všem plně k dispozici. Pro učedníky to znamená, že pokračují v Ježíšově poslání, jsou odevzdáni Bohu, a tak poslání ke všem. Večer o Velikonočních, kdy se Zmrtvýchvstalý zjeví svým učedníkům, řekne jim: „*Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás*“ (Jan 20,21).

Jan 19,25-34

U paty kříže se uskutečnilo Simeonovo proroctví: srdce Matky bylo probodeno (srov. Lk 2,35), takže i Matka zajisté před mučeným tělem Syna plakala. Její rezervovanost nám nicméně brání změřit propast její bolesti; hloubka tohoto strádání je pouze naznačena tradičním symbolem sedmi mečů. Stejně jako v případě jejího Syna Ježíše lze tvrdit, že toto utrpení přivedlo k dokonalosti také ji (srov. Žid 2,10), což ji uschopnilo přijmout nové duchovní poslání, které jí Syn svěřuje těsně před tím než „*odevzdá svého ducha*“ (srov. Jan 19,30), aby se stala Matkou Krista v jeho údech. Tehdy prostřednictvím postavy milovaného učedníka Ježíš představuje Matce každého ze svých učedníků a praví jí: „*Hle tvůj syn*“ (srov. Jan 19,26-27).

Maria je dnes v radosti a slávě Vzkříšení. Slzy prolité u paty kříže se proměnily v úsměv, který už nic nepotlačí, třebaže její mateřský soucit s námi zůstává nedotčen. Zásah Panny Marie do běhu dějin to dosvědčuje a nepřestává

v Božím lidu vzbuzovat nezlomnou důvěru k ní. ...

Takto křesťané, povzbuzeni inspirovaným slovem Písma, odedávna hledají tento úsměv Naší Paní, onen úsměv, který umělci ve středověku dovedli tak podivuhodně znázornit a ocenit. Tento Mariin

úsměv je pro všechny, ale přesto je určen obzvláště těm, kteří trpí, aby v něm mohli najít útěchu a oporu. Hledat Mariin úsměv není otázkou zbožného či zastaralého sentimentalismu. Je to spíše ten správný výraz živého a hluboce lidského vztahu, který nás pojí s tou, kterou nám Kristus daroval jako Matku.

APOŠTOLÁT MODLITBY

Modleme se, aby řeholnice, řeholníci a seminaristé dozrávali na své cestě povolání díky lidské, pastorační, duchovní a komunitní formaci, a stávali se tak věrohodnými svědky evangelia.

Modleme se, aby sportovci i diváci mistrovství světa v hokeji dostali novou inspiraci v úsilí o férový přístup k životu a o harmonii duše a těla.

PROSBA O VÝPOMOC

Rádi bychom rozšířili dobu otevření farního kostela pro hosty a pro soukromou modlitbu, to ale není možné bez dohledu. Hledáme tedy dobrovolníky, kteří by byli ochotni podílet se na této službě. Jedná se především o sobotu a některé všední dny v čase od 14:30 do 16:30.

Zájemce prosíme, aby se přihlásili u otce Řehoře.

UDÁLOSTI V MĚSÍCI

- Ne** 5. 5. **Májová pobožnost**
16:45 kaple Panny Marie Bolestné, geopark, Mariánské Lázně
- Út** 7. 5. **Setkání s Písmem svatým**
17:00 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně
- St** 8. 5. **Mariánské nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně
- Pá** 10. 5. **Novena k bl. Hroznatovi**
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně
- So** 11. 5. **Mše svatá za město a žehnání pramenů**
10:00 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně
Celebruje: P. Filip Zdeněk Lobkowicz, opat tepelský
- Ne** 12. 5. **Májová pobožnost**
16:45 kaple Panny Marie na Polomu
- Po** 13. 5. **Pius XII. - Náměstek Kristův,
nikoliv vůdce** přednáška
18:00 obecní knihovna Velká Hleďsebe
- St** 15. 5. **Mariánské nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

- Pá** 17. 5. **Novena k bl. Hroznatovi**
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně
- Pá** 17. 5. **Synodní setkání farnosti** na téma
Uspořádání
18:30 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně
Vede: Martin Baxa, zvolený delegát
- So** 18. 5. **Zahájení motorkářské sezóny**
14:00 zřícenina kostela sv. Jana Křtitele, Vysoká
- So** 18. 5. **Svatodušní vigilie**
20:15 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně
- Ne** 19. 5. **Májová pobožnost**
16:45 lurdská jeskyně u hotelu Krakonoš
- Út** 21. 5. **Klub seniorů: Mariánská úcta v našem životě**
14:30 fara, Nehrova 26/3a, Mariánské Lázně
Přednáší: P. Filip Zdeněk Lobkowicz, OPraem
- St** 22. 5. **Mariánské nešpory**
16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně
- Pá** 24. 5. **Novena k bl. Hroznatovi**
po mši svaté farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, M. Lázně
- So** 25. 5. **Žehnání pramene**
11:00 pramen Richard, Lázně Kynžvart

26. 5. Májová pobožnost

16:45 lurdská jeskyně u hotelu Krakonoš

29. 5. Mariánské nešpory

16:45 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

30. 5. Ranní chvály

7:00 farní kostel Nanebevzetí Panny Marie, Mariánské Lázně

VÝCHODNÍ LITURGIE

Východní bohoslužby probíhají v kapli sv. Šarbela, bl. Hroznaty a Karla na faře v Nehrově ulici od 18:00.

Božská liturgie sv. Jana Zlatoústého se v květnu koná ve čtvrtek 23. 5. Namísto Akatistu se budeme modlit Moleben, a to v sobotu 4. 5. k Panně Marii a v sobotu 1. 6. k Božskému srdci.

INFORMACE PRO MINISTRANTY

Setkání s ministranty v tomto měsíci bude 10.-11. května.

VÝUKA NÁBOŽENSTVÍ

Ve čtvrtek 16. května nebude výuka náboženství.

POŘAD PRAVIDELNÝCH BOHOSLUŽEB

MARIÁNSKÉ LÁZNĚ farní kostel Nanebevzetí Panny Marie
neděle 10:15 17:15 | úterý 10:15 | středa 17:15 | čtvrtek 10:15
pátek 17:15 | 2., 4. a 5. sobota v měsíci 17:15

Mariánské Lázně-ÚŠOVICE kostel svatého Antonína
neděle 8:30

VELKÁ HLEĎSEBE kostel svaté Anny
neděle 8:30

LÁZNĚ KYNŽVART kostel svaté Markéty
neděle 14:30

TRSTĚNICE kostel svatého Víta
3. sobota v měsíci 15:30

DRMOUL kaple svatého Josefa
1. sobota v měsíci 15:30

KONTAKTY

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST MARIÁNSKÉ LÁZNĚ

ADRESA: Nehrova 26/3a, 353 01 Mariánské Lázně

WEB: www.farnostml.cz

BANKOVNÍ SPOJENÍ: 103211978/0300

P. Řehoř Pavel Urban, O. Praem

TELEFON: 604 877 223

E-MAIL: fara@farnostml.cz

KVĚTEN 2024

Římskokatolická farnost Mariánské Lázně